

Der er nogle grundlæggende ting, vi er enige om: at det ikke er et mål i sig selv at sætte flere mennesker bag tremmer; det er ikke et mål i sig selv at udvide fængselsmassen. Det har både fru Birthe Rønn Hornbech og også repræsentanter fra Enhedslisten sagt her ved forhandlingen i dag.

Det er jeg enig i. Og det er jo noget, som har været et fælles mål, uanset hvilken regering der har haft ansvaret i det her land: at vi ikke bare ville øge belægget, fængselsmassen i Danmark. Vi har nogenlunde konstant i de sidste 25 år ligget på 3.700 fængselspladser med et belæg på 3.500 pladser. Det er der altså enighed om her i Folketinget også skal fortsætte i fremtiden.

Så er der nogen, der har diskuteret frem og tilbage: Skal vi have flugtsikre fængsler, eller skal vi ikke have flugtsikre fængsler? Jeg tror ikke, at det i sig selv er et selvstændigt mål at have fængsler, som man kan flygte fra. Altså sådan umiddelbart efter, at man er sat ind, er det ikke et selvstændigt mål, at man straks efter kan flygte.

Man kan sige, at det, der ligger i straffuldbyrdelsen, er på én og samme tid, at man skal kunne tilbageholde folk, og at man har folk spærret inde. Det er et mål.

Men under indespærring må der være en behandling af de grundlæggende problemer, som en række af fangerne har. Og baggrunden for, at de vender tilbage – som fru Dorte Bennedsen også har sagt – at vi har det meget høje tilbagefald til fornyet kriminalitet, det, der med det fine ord hedder recidiv, er, at et stort antal af dem har store, alvorlige, behandlingskrævende problemer, specielt med narkotika, men det kan også, som fru Dorte Bennedsen var inde på, være de sexkriminelle. Hvis man ikke her får sat en behandling i gang, så er der en stor sandsynlighed for, at de vender tilbage til fornyet kriminalitet, og dermed får vi også nye ofre. Det er jo også et mål for os at begrænse antallet af ofre for kriminalitet, så vidt det overhovedet er muligt, og her er behandling vejen frem.

Det, der er regeringens prioritering, er på én og samme tid at sørge for, at vi tager de samfundsmæssige beslutninger, som er nødvendige, men som kan være store, når det drejer sig om at skifte noget gammelt byggeri ud og erstatte det med noget nyt, men også ser på det indholdsmæssige, nemlig det behandlingsmæssige, og det, der skal være det resocialiserende element i fængslerne.

Når det drejer sig om beslutning om nye fængsler, så er jeg enig med mange ordførere. Det må være muligt at kunne træffe også mere langsigtede beslutninger, der rækker flere år frem, for det er rigtigt, som flere ordførere har påpeget, også ordføreren for forslagsstillerne, at det tager tid, fra en beslutning er truffet, til der står nye fængsler.

Hvad skal det så være for en type fængsler? Jeg vil godt give mit bud på det.

Sådan som jeg ser på det med det ansvar, jeg nu har haft i de seneste 2 år som øverste ansvarlige for kriminalforsorgen, så er vores behov at få nogle mere fleksible fængsler end dem, vi har.

Et stort problem ved de gamle store anstalter, Horsens, Nyborg, Vridsløse, de københavnske fængsler osv., er, at vi ikke har den fleksibilitet i den bygningsmasse, der gør, at vi kan lave en opdeling, så her er der behandlingsafsnit, her er der afsnit for stærke, negative fanger, her er der andre typer afsnit, som vi har brug for. Det kan være på den måde, som vi i øjeblikket har det i Møgelkjær, hvor vi har lavet et åbent fængsel om til at være både et åbent fængsel og også et fængsel, hvor vi har en halvåben afdeling.

Med baggrund også i de analyser, som om kort tid vil blive offentliggjort, og som forhåbentlig vil indgå med meget stor styrke i de forhandlinger, vi skal have, ser jeg for mig, at der er behov for en større grad af fleksibilitet.

Så er der det med effektiviteten i afsoningen. Der er flere ordførere, der har påpeget en hårdere linje i forhold til konsekvenser af misbrug af de muligheder, der ligger i kriminalforsorgen for udgang, prøveløsladelse osv.

Jeg tror, at når det kommer til stykket, så kan vi finde hinanden her, men det kan være lidt sværere, for her er det ofte, at det bliver det meget principielle, det ideologiske, som præger vores debat.

Men helt åbenlyst er det jo, at hvis vi ikke har mulighederne undervejs i afsoningen for at selvdisciplinere de indsatte med mulighed for at tage aktivt del i arbejde, i uddannelse, man går i behandling osv. under afsoningen, så er der en mulighed for, at man undervejs kan få udgangstilladelse, og at man også kan prøveløslades. Det er et vigtigt element i selvdisciplineringsaktiviteten i fængslerne.

Det er også vigtigt at holde fast i de netværk, som de indsatte har, med familie ikke mindst. Og det er vigtigt, når man så skal udsluse folk igen, at man ikke har revet de netværk fuld-